

τοῖς ὡς πατρίς, μὴ ἔχοντες ἄλλην ζωὴν πολιτικὴν ἢ τὴν προξενούσαν αὐτοῖς ἀτελευτήτους συμπλοκάς.

Ἀπὸ τοῦ XIV αἰῶνος ὑπάρχει ζήτημα ἐν τῇ ἱστορίᾳ περὶ ἡγεμονίας τινὸς αὐτονόμου, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τὸ σημερινὸν Μαυροβούνιον μετὰ μέρους τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ τῆς Ἀλβανίας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδὲν πρόσωπον εἶχε διαδραματίσει εἰς τοὺς πολέμους, οἵτινες καθήμαξαν τὸν Μεσαίωνα· ἀλλὰ πολυπληθεῖς ἐθελονταὶ ἐκείσε καταφυγόντες, ἔνεκα μάχης ἀπολεσθείσης ὑπὸ τοῦ Τσάρου τῆς Σερβίας, παρέδίδξαντο ὡς πατρίδα τὰ ὄρη τοῦ Μαυροβουνίου καὶ ἤρχισαν ἔκτοτε ἀκατάπαυστον σειρὰν μαχῶν, ἥτις παρετάθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Αἱ πρῶται ἐχθροπραξίαι τῶν Μαυροβουνίων διηυθύνθησαν κατὰ τῆς Βενετίας. Τὸ 1401, ὁ πρίγκηψ Στρασιμιρώφ ἐπώλησε τὸ Σκούταρι εἰς τοὺς Βενετούς, μὴ ἐλπίζων ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ ὑπερασπίσῃ ποτὲ τὸν λιμένα τοῦτον κατὰ τῶν Τούρκων, ὧν ἡ ἐπίθεσις ἦτο βεβαία.

Ἀλλ' οἱ ἀγορασαὶ θελχθέντες ἐκ τῆς καλῆς ταύτης τύχης, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὐχαριστηθῶσι καὶ κατέλαβον ἐξ ἀπροόπτου τὴν Πούτσαν καὶ τὸ Ἀντίβαρι. Εἴκοσιν ἐτῶν δὲ μανιώδης πάλῃ ἐχρειάσθη εἰς τοὺς Μαυροβουνίους, ὅπως ἐπανακτήσωσι τὰς πόλεις ταύτας. Ἐπέτυχον, ἐν τούτοις, καίτοι εἶχον συγχρόνως νὰ πολεμήσωσι πρὸς τοὺς Τούρκους, οἵτινες εἶχον ἐκστρατεύσει τῷ 1440, πρὸς κατάκτησιν τοῦ τελευταίου καταφυγίου τῆς σερβικῆς ἀνεξαρτησίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμ. σελ. 108).

Ὁ ὕπερος σύγκειται ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν καρπιδίων φύλλων, οὐδὲν ὄντων ἢ φύλλα κοινὰ μεταβεβλημένα, ὡς εὐκόλως δύνανται τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ ἄνθη τῆς διπλῆς κεράσου